

dere vil den tiltalte ved at kontakte landsretten, byretten, anklagemyndigheden eller sin eventuelle forsvarer kunne få oplyst, om anklagemyndigheden har anket dommen inden for fristen.

Udvalget foreslår, at den nye ordning kun skal gælde anklagemyndighedens anke til skade for tiltalte, men en sådan ordning giver dog efter udvalgets opfattelse også anledning til en justering af fristen for tiltaltes kontraanke. Har tiltalte ikke allerede selv anket, gælder der efter de gældende regler en frist for kontraanke fra tiltaltes side på 14 dage efter anklagemyndighedens anke. Udvalget foreslår, at denne frist fremover regnes fra dagen efter udløbet af den ordinære ankefrist, uanset om anklagemyndigheden anker før udløbet af den ordinære ankefrist. På denne måde vil tiltalte, selv om han eller hun først bliver klar over anklagemyndighedens anke ved udløbet af den ordinære ankefrist, alligevel have 14 dages frist for sin kontraanke.

Udvalget anfører, at med den beskrevne ordning må manglende kendskab til anklagemyndighedens anke normalt falde tilbage på tiltalte selv, således at den tiltalte som udgangspunkt vil være afskåret fra at kontraanke efter udløbet af fristen herfor. Udvalget finder imidlertid, at der af retssikkerhedsmæssige grunde bør være en særlig adgang for retten til at godtage (admittere) en senere kontraanke fra tiltalte, hvis der er rimelig grund hertil.

Landsrettens afgørelse herom bør træffes efter et samlet – og ikke alt for restriktivt – skøn over, om der er en rimelig forklaring på, at tiltalte ikke rettidigt er blevet bekendt med anklagemyndighedens anke, om tiltalte har reageret rimeligt hurtigt efter at være blevet bekendt med anklagemyndighedens anke, og om det ud fra lighedssynspunkter fremstår mindre rimeligt at afskære tiltalte fra at kontraanke. I vurderingen må bl.a. indgå tiltaltes personlige forhold, herunder om den pågældende har misbrugsproblemer i form af narkotika- eller alkoholmisbrug, eventuelt er psykisk syg, eller i øvrigt har store sociale problemer. Har anklagemyndigheden alene anket til skærpelse, bør en kontraanke til formildelse i almindelighed godtages, mens det f.eks. må kræve mere at godtage en kontraanke på beviset i relation til forhold, som ikke har nær sammenhæng med anklagemyndighedens anke.

Efter de gældende regler skal også anklageskriftet forkyndes for tiltalte i ankesager. I tilknytning til den ovenfor beskrevne ordning vedrørende anklagemyndighedens ankemeddelelse foreslår udvalget, at også anklageskriftet i ankesager bør kunne sendes til tiltalte ved almindeligt og anbefalet brev. Der er ikke i praksis tale om en vidtrækkende ændring, idet forkyndelse

af anklageskriftet vil være sket i forbindelse med sagens behandling i første instans. I anken er det endvidere ikke muligt at udvide tiltalen. Anklageskriftet i ankesager består da også typisk f.eks. i en henvisning til anklageskriftet i første instans.

Udvalget foreslår, at ordningen med anke uden forkyndelse alene skal gælde ordinær anke og kontraanke i forbindelse hermed, mens der i alle andre tilfælde fortsat skal ske forkyndelse af anklagemyndighedens anke til skærpelse. Det gælder således ved anke til landsret eller Højesteret med Procesbevillingsnævnets tilladelse og ved en eventuel anke efter ankefristens udløb. Det samme gælder kontraanke i de nævnte tilfælde.

Der henvises i øvrigt til betænkningen side 161-165.

5.6.3. Justitsministeriet kan tilslutte sig udvalgets overvejelser og forslag, og lovforslaget er udformet i overensstemmelse hermed.

Der henvises i øvrigt til lovforslagets § 1, nr. 16-21, 23-24 og 26 (forslag til retsplejelovens § 903, stk. 4, § 905, stk. 1 og 2, § 907, stk. 1 og 2, § 908, stk. 3, § 910, stk. 3, § 917, stk. 2, § 919, stk. 2, og § 933, stk. 1), og bemærkningerne hertil.

5.7. Oplæsning af indankede domme

5.7.1. Udvalget bemærker, at der ikke i gældende ret er fastsat en udtrykkelig regel om, at hovedforhandlingen i landsretten skal indledes med oplæsning af den indankede dom, men i praksis sker dette som altovervejende hovedregel i domsmandssager. Efter udvalgets opfattelse giver dette i hovedparten af sagerne domsmændene en hensigtsmæssig indføring i sagen. I nogle sager – særligt i større sager om økonomisk kriminalitet – kan den indankede dom dog være særdeles omfangsrig. Det indebærer, at der må afsættes flere retsdage blot til oplæsning af dommen, og at de dele af bevisførelsen, som er grundigt omtalt eller gengivet i dommen, i visse tilfælde oplæses flere gange. Desuden vil en oplæsning af disse domme ikke nødvendigvis give lægdommerne i landsretten en hensigtsmæssig indføring i sagen.

På denne baggrund foreslår udvalget, at det i retsplejeloven præciseres, at den indankede dom skal oplæses ved hovedforhandlingens begyndelse, medmindre retten finder en anden fremgangsmåde mere hensigtsmæssig. Retten kan således bestemme, at anklageren i stedet for at læse hele dommen op redegør for den indankede dom, eller at retten (og lægdommerne) selv gør sig bekendt med dommens indhold på anden måde. Udvalget bemærker, at denne fremgangsmåde med fordel vil kunne anvendes i sager, hvor den ind-